

Denna vetgirighet yttrar sig äfven hos våra barn, i deras spädate år; de vilja alltid veta, alltid veta mera. Denna omätliga kunskapslust, hvad är den annat än en verkan af människosjälens medfödda åtrå till fullkomlighet? Den visar sig på olika sätt, men vi se likväl, att den finnes i själen och verkar i själen. Jag är öfvertygad, att du icke kan neka denna sanning, din egen erfarenhet förbjuder det; och lika så litet kan du neka, att du härutinnan finner en väsendtlig åtskillnad emellan människosjälens och djursjälens. Kan du väl hos de oförnuftiga djuren upptäcka minsta spår af ett sådant begär till fullkomlighet? Bien tillreda sina kakor, bäfvern bygger sitt hus, fogeln sitt bo och spindeln tillverkar sin väf på samma sätt som de hafva gjort ifrån världens begynnelse; ingen af dem studerar på förbättring, ingen arbetar på ytterligare fullkomlighet. Intet annat kreatur tänker på att gå vidare fram, att stiga högre, mer än menniskan. Erfarenheten lär ock, att likasom människosjälens ensam har en medfödd åtrå till att stiga i fullkomlighet, så har hon också en medskapad förmåga till att kunna stiga. Alla djur hinna till en viss grad af fullkomlighet; denna grad uppnå de inom en kort tid, och der är gränsen för deras vidare tillväxt; högre kunna de ej stiga, icke heller känna de någon längtan att stiga högre. Menniskosjälens känner icke dessa gränser.

Dess insigter kunna beständigt ökas, dess erfarenhet växer med åren, dess färdighet i dygd kan tilltaga och vinna ny styrka med åldern. Äro dessa